

Sygnatura akt VI Ka 585/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 grudnia 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Grażyna Tokarczyk

Sędziowie: Piotr Mika

Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Barbary Jarczyk Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K.

po rozpoznaniu w dniach: 22 listopada 2019 r. i 16 grudnia 2019 r.

sprawy **J. W.** ur. (...) w K.

syna W. i A.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 19 marca 2019 r. sygnatura akt II K 362/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 632 pkt 2 kpk, art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 1:

- uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach: II, III, V i XI, w tej części kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

- za czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie I na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając, że jedna stawka dzienna wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- za czyny zarzucane oskarżonemu w punktach IV, VI, VII, VIII, IX i X ustalając, że oskarżony popełnił je w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając, że jedna stawka dzienna wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych,

b) w punkcie 2 uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach: XII i XIII, w tej części kosztami procesu obciążając Skarb Państwa,

c) uchyla rozstrzygnięcie z punktu 3 i na mocy art. 85 § 1 kk i art. 91 § 2 kk łączy orzeczone powyżej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę

łącznie grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając, że jedna stawka dzienna wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych,

d) w punkcie 4 eliminuje obowiązek naprawienia szkody orzeczony na rzecz M. i S. G. oraz W. K.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwudziestu) złotych oraz wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 1500 (tysiąc pięćset) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 585/19		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1			
1CZĘŚĆ WSTĘPNA				
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji				
wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z 19 marca 2019 r. sygn. akt II K 362/18				
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację				
# oskarżyciel publiczny albo				

prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. –		

	obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			

#	uchylenie	#	zmiana		
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.1.1.	J. W.	udział oskarżonego w popełnianiu przestępstw kradzieży z włamaniem samochodów we współdziałaniu min. z D. M., A. S., Z. M.	zeznania D. M.	1742-1743	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2.1.	J. W.	brak udziału oskarżonego i Z. M. w	zeznania Z. M.	1743- 1744	

		kradzieżach samochodów			
J. W.	brak udziału oskarżonego w kradzieżach samochodów	zeznania A. M. (poprzednio S.)	1756		
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
2.1.1.1.	zeznania D. M.	Świadek w postępowaniu odwoławczym w uzupełniających zeznaniach potwierdził metodę dokonywania kradzieży z włamaniem samochodów z wykorzystaniem lub wywołaniem "sztucznego tłoku" i udziałem "kieszonkowca" A. S. oraz J. W. i Z. M.. Wykluczył, aby w zdarzeniach z jego udziałem lub tych o których posiadał wiedzę uczestniczyły			

kobiety, co nie jest sprzeczne z interpretacją zdarzeń przez pokrzywdzonych lub świadków. Obserwator zdarzenia, którego nie jest uczestnikiem, wypytywany po czasie prezentuje określone wrażenia i wiązanie z sytuacjami, które nie muszą mieć związku z faktycznymi przestępstwami. Wskazał świadek na możliwość udziału w kradzieży czterech osób, ale też współdziałanie w jednym zdarzeniu tylko z A. S.. Nie przypominał sobie zdarzenia nie związanego z kościołem. Zaprzeczył wpływom osób trzecich na depozycje procesowe. Stanowczość i konsekwencja w relacji świadka, choć pozbawionej szczegółów z uwagi na upływ czasu, nie pozwala na odmówienie wiary

		<p>świadkowi, choć w wypadku analizowania poszczególnych zarzutów stawianych oskarżonemu niedostatek informacji, brak weryfikacji zeznań w okresie zbliżonym do dat czynów nie pozwolił na dokonanie stanowczych ustaleń o sprawstwie oskarżonego w części spośród stawianych mu zarzutów.</p>		
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>				
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>2.1.2.1.</p>	<p>zeznania Z. M.</p>	<p>Świadek wypowiedział się o zaszłościach między nim a D.</p>		

M., wskazując na nierozliczenie za kurtkę.
Przedstawił informacje o swoim postępowaniu za czyny poprzedzające zdarzenia objęte niniejszym postępowaniem.
Podnosił niewiarygodność D. M. oraz osób pomawiających go we wcześniejszym procesie.
Ogólnikowość tez i przytoczenie braku rozliczenia za kurtkę jako podstawy pomawiania go przez D. M. nie pozwala na pozytywną weryfikację twierdzeń świadka.
Lektura przedstawionego wyroku Sądu Apelacyjnego nie potwierdziła, jakoby zeznania wspomnianego świadka zostały zdyskwalifikowane, a podstawę zmiany wyroku stanowiła ogólnikowość relacji i brak możliwości jej weryfikowania.
Nie wypowiadał

		<p>się na temat oskarżonego. Nie sposób uznać, aby jak chce świadek, D. M. bez jakichkolwiek podstaw obciążał świadka udziałem w przestępstwach, czy wręcz wymyślał również swój udział, skoro pomimo wypominanego statusu "małego świadka koronnego" w izolacji więziennej spędził dziesięć lat.</p>		
<p>zeznania A. M. (poprzednio S.)</p>	<p>Świadek odmówił składania zeznań, zaś w toku swojego postępowania odmówił składania wyjaśnień.</p>			
<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>			
<p>3.1.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych</p>	<p># zasadny</p>		

	<p><i>przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżony popełnił zarzucane mu czyny, podczas, gdy prawidłowa jego analiza prowadzi do wniosku, iż nie można przyjąć winy oskarżonego</i></p>	<p><i># częściowo zasadny</i></p> <p><i># niezasadny</i></p>		
<p><i>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>				
<p><i>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd</i></p>				

orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach

**faktycznych
(wyrok SN
z 3.10.2014
r. sygn. SNO
46/14, LEX nr
1514772).**

**Obrońca
pomimo
sformułowania
wskazanego
zarzutu, w
uzasadnieniu
środka
odwoławczego
wskazał na
braki
postępowania
dowodowego
oraz różnice
w relacjach
D. M. oraz
świadków,
które jego
zdaniem
miały
prowadzić
generalnie do
wykluczenia
wiarygodności
świadka. W
zakresie
zastrzeżeń
apelacji
uzupełniająco
przesłuchano
D. M., by
wyjaśnić
istotne
różnice w
opisach
zdarzeń w
kolejnych
przesłuchaniach
świadka oraz
przesłuchano
Z. M. i A. M.
(poprzednio
S.). Sąd
odwoławczy**

dostrzegając odmienności w zeznaniach D. M., nie stwierdził, aby miały być one wynikiem intencjonalnego zachowania świadka, wykluczającego możliwość poczynienia ustaleń faktycznych w oparciu o jego depozycje. Równocześnie dostrzeżone różnice, szczególnie w składzie osobowym sprawców poszczególnych kradzieży, bądź też ogólnikowość relacji, których nie można było z uwagi na upływ czasu jednoznacznie pozytywnie zweryfikować, spowodowały, że Sąd odwoławczy uznał, iż nie można oskarżonemu przypisać sprawstwa wszystkich stawianych mu zarzutów.

**Skarżący w
wypadku
zarzutu I
zakwestionował
brak
przesłuchania
współsprawców,
który to brak
postępowania
dowodowego
uzupełniono
w toku
postępowania
odwoławczego,
a
przeprowadzone
dowody nie
przyczyniły
się ani do
potwierdzenia
sprawstwa
oskarżonego,
ani jego
wykluczenia.
Odnosząc
braku
precyzji w
zakresie daty
czynu, biorąc
pod uwagę,
że chodziło
o zdarzenie
z 12.11.2006
r. wskazany
przedział
czasowy jest
poprawny,
zwłaszcza, że
świadek nie
był
współsprawcą
lecz paserem,
bez
wątpliwości
wskazał na
skład
osobowy
kradnących,
którą to**

wiedzę
powziął od Z.
M.. Świadek
wskazał
miejsce
kradzieży, a
także
okoliczności
dalszej
sprzedaży
pojazdu, aż po
wiedzę o jego
odzyskaniu.

W tym
zakresie
relacje były
stanowcze.

O ile chodzi
o zdarzenie
opisane w
punkcie II
świadek
przedstawił
szereg
szczegółów
potwierdzających
jego udział,
miejsce,
otarcie
drzewa przy
wyjeździe, to
już
zdecydowanie
nie był
stanowczy,
gdy chodzi o
skład
osobowy, w
sensie udziału
Z. M. czy
J. W.. O ile
początkowo
świadek
wskazywał na
udział
oskarżonego
(k. 1264v,
1268, 1281),
to jednak w

eksperymentcie
procesowym
w tej roli, a
zatem osoby,
która robi
„sztuczny
tłok”,
„blokuje”
pokrzywdzonych,
aby ułatwić
kieszonkowcowi
kradzież
kluczyków
samochodowych,
wskazał Z. M..
Na jego udział
wskazał też w
postępowaniu
odwoławczym
(k. 1743 v),
dodając do
tego, że
pamięta, że
składy się
zmieniały. Ta
zmiennosc
składów
wynikała już
z relacji
świadka w
postępowaniu
przygotowawczym,
potwierdzona
została na
rozprawie. W
zdarzeniach z
udziałem
świadka oraz
tych, o
których miał
wiedzę miał
brać zawsze
udział A. S.-
kieszonkowiec.
Zamiennie
występowali
Z. M. z J. W..
Dlatego tak
istotne było,
aby zbadać

**relacje
świadka o
tych
uczestnikach
kradzieży
oraz
stanowczość i
konsekwencję
wyjaśnień i
zeznań. Z tego
też powodu
w sytuacji,
gdy świadek
w warunkach
eksperymentu
procesowego,
na miejscu
zdarzenia,
mając
dodatkowe
bodźce
ułatwiające
odtworzenie
zdarzenia,
wskazał na
udział Z. M.,
nie zaś
oskarżonego i
podobnie w
pierwszej
kolejności
uczynił to
na rozprawie
odwoławczej,
nie można
było w sposób
stanowczy
ustalić
udziału
oskarżonego
w tej
kradzieży.
Zrozumiałym
jest, że wobec
ogromu
informacji
przekazywanych
przez
podobnych
świadków/**

podejrzanych organom ścigania, kolejne czynności procesowe muszą być nakierowane na analizę opisanych zdarzeń. To właśnie wówczas, w miarę w bliskim czasie od zdarzeń ważne jest, aby przed zatarciem śladów pamięciowych weryfikować wszystkie pojawiające się różnice. Tym bardziej jest to doniosłe, gdy w grę wchodzi odpowiedzialność innych osób za przestępstwa. To dopytywanie winno również być należycie utrwalone i uzasadnione przez przesłuchiwanego, tak by odpowiedź mogła stać się później podstawą stanowczych ustaleń, po pozytywnej

weryfikacji
wiarygodności.
W wypadku
zatem
omawianego
zdarzenia,
gdzie co
prawda
pierwotnie
świadek
wskazywał na
udział
oskarżonego,
lecz później
w dodatkowo
wspierających
pamięć
warunkach
odmiennie
wskazał skład
sprawców,
takiego
stanowczego
ustalenia o
sprawstwie
oskarżonego
poczynić nie
można było.
Odnosząc się
natomiast do
spostrzeżeń
pokrzywdzonego
o kobiecie,
która się o
niego
wsparała, to
nie wyklucza
prawdziwości
zeznań D. M.,
sam co do
zasady nie
brał udziału
w kreowaniu
„przedstawień”,
jak sam
określił
wywoływanie
sytuacji
sprzyjających
kradzieży

kluczyków, po wtóre zaś nie zawsze jest koniecznym tworzenie ich, a wystarczającym będzie wykorzystywanie naturalnego zagęszczenia osób, co w wypadku wiernych wchodzących do świątyni oraz w jej wnętrzu jest naturalnym.

Podobna sytuacja zaistniała w wypadku III zarzutu, gdy pierwotnie świadek wskazał na udział oskarżonego, po czterech miesiącach Z. M., a po kolejnym półtora roku jednak oskarżonego. Przy tym wskazanie Z. M. nastąpiło w trakcie eksperymentu procesowego (k. 1314), a zatem w warunkach dodatkowo sprzyjających opamiętywaniu.

W

postępowaniu
pierwszoinstancyjnym
świadek nie
pamiętał
zdarzenia,
przed Sądem
odwoławczym
potwierdzając,
że Z. M. chciał
się wycofać
na przełomie
lat
2006/2007,
nie potrafił
wskazać,
który ze
składów miał
być tym
biorącym
udział w
zdarzeniu.
Dlatego i w
tym
wypadku,
pomimo
braku
podstaw do
kwestionowania
wiarygodności
świadka, co
do zasady,
brak
stanowczości
w jego
relacjach co
do udziału
oskarżonego
uniemożliwia
ustalenie jego
sprawstwa.
W zakresie
udziału kobiet
i spostrzeżeń
pokrzywdzonych
mowa była
powyżej. Co
do miejsca
kradzieży
kluczyków,
już na

rozprawie
odwoławczej
świadek
wskazał, że
chodziło o
wejście do
kościół, ale
również
miejsce w
okolicy wody
święconej,
gdzie
wchodzący
zatrzymywali
się, aby się
przeżegnać,
czyli i tu
nie można
świadkowi
zarzucić
zelnawania
nieprawdy, o
takiej sytuacji
zecznał
pokrzywdzony
czynem X.

W zakresie
czynu IV
apelujący
upatruje
konieczności
dyskwalifikacji
zecznań D. M.
w
odmienności
zajęcia
zarobkowego
właścicielki
samochodu,
jaki znał
świadek od
rzeczywistego
oraz
prezentowanego
przez niego
zwrotu
pojazdu w
drodze
„wykupki”. W

tym ostatnim zakresie powszechną jest wiedza o tym, że ofiary kradzieży samochodów o ile mają możliwości próbują nawiązywać kontakt z osobami, które mogą uzyskać rozeznanie w interesującej kwestii. Ani też nie jest niczym niezwykłym, że w obliczu organów ścigania tacy pokrzywdzeni nie ujawniają podejmowanych kontaktów, tym bardziej zakończonych sukcesem. Co więcej taki sposób „zarobkowania” jest również dla sprawców korzystny, gdyż nie muszą zabiegać o sprzedaż samochodów, czy ich części, czyli czynić dodatkowego nakładu sił i środków na uzyskanie realnego dochodu.

Dlatego nie potwierdzenie informacji o „wykupce” przez pokrzywdzoną nie może samo przez się dyskwalifikować relacji świadka. Odnośnie zawodu, to wypada przypomnieć, że w tym wypadku świadek był paserem nie złodziejem. Wiedzę o kradzieży miał od sprawców. Świadek był stanowczy co do udziału w kradzieży oskarżonego, Z. M. i A. S. (k. 1264v, 1281). O osobie właściciela miał powziąć wiedzę od pośrednika, którego identyfikował w postępowaniu przygotowawczym, jako E. z B., to z nim również odstawił samochód do R., a stamtąd wedle jej zeznań odzyskała

**samochód
pokrzywdzona,
a nastąpiło
to w wyniku
reakcji policji
na
nieprawidłowo
zaparkowany
pojazd. To
koreluje z
wersją
świadka, bo
dla
skuteczności
takiego
zwrotu
konieczne
było
zawiadomienie
policji, aby
pojazd nie
stał się łupem
innego
złodzieja, a
pokrzywdzonych
stawia poza
kręgiem
zainteresowania.
O
stanowczości
relacji D. M.
przekonuje,
że zdarzenie
to choć
ogólnie,
pamiętał
jeszcze w toku
rozprawy
odwoławczej
właśnie ze
względu na
wiedzę o
„wykupce”
oraz swoją
wiedzę o
targowisku
(k. 1742).
Dlatego
wbrew
życzeniu**

*apelującego
Sąd
odwoławczy
nie doszukał
się w
materiale
dowodowym
takich
rozbieżności,
które
nakazywałyby
negatywnie
oceniać
zeznania
świadka,
który
pamiętał
nawet
pęknięcie
przedniej
szyby
pojazdu.*

*W wypadku
kolejnego
zarzutu
zakres
informacji
przekazanych
przez D. M.
nie pozwala
na nic więcej
niż ustalenie,
że świadek
miał wiedzę
o kradzieży
samochodu
marki R. (...).
Jednokrotnie
na ten temat
wypowiedział
się o składzie
osobowym
oraz
ogólnikowo o
miejscu- T..
Pewne cechy
pojazdu
wskazał, ale
nie podał*

żadnych
szczegółów.
Ten brak jest
o tyle istotny,
że kradzież
samochodu
na szkodę
H. C. nie
nastąpiła
spod kościoła,
ale sprzed
budynku, w
którym w
jednym z
mieszkań
mieścił się
gabinet
stomatologiczny.
Kluczyki
zabrane
zostały z
kurtki
pozostawionej
w poczekalni.
Brak pamięci
świadka o tak
charakterystycznych
okolicznościach,
a szczególnie
miejscu
odbiegającym
od innych
typowych z
wykorzystaniem
tłoku i
kieszonkowca,
wskazuje
wręcz, że
doszło do
nieprawidłowości
typowania
przez policję
skradzionego
samochodu,
zwłaszcza, że
skradziono na
szkodę
pokrzywdzonego
niebieski
samochód, a

świadek
mówił o
seledynowym
lub różowym.
Tu zatem
pamięć
świadka była
zawodna już
na
początkowym
etapie
przeprowadzanych
z jego
udziałem
czynności, a
tych danych
po wielu
latach nie
sposób
zweryfikować,
szczególnie
wobec
przewlekłej
choroby
pokrzywdzonego,
którego nie
można było
przesłuchać
przez Sądem
I instancji. Tu
odnosząc się
do zastrzeżeń
apelującego
stwierdzić
trzeba, że
okoliczność,
iż
oskarżonemu
nie
przedstawiono
zarzutów w
oparciu o
zeznania D.
M. o innych
kradzieżach
przez niego
wspominanych
wynika
właśnie z
niedostatku

**informacji
pozwalających
tak na
prawidłowe
typowanie
konkretnej
kradzieży, jak
i stanowcze
powiązanie z
nią
oskarżonego,
co wobec
rozmiaru
działalności
przestępczej
świadka nie
zaskakuje.**

**Jeżeli chodzi
o zdarzenia
z 23.12.2007
roku, nie
można jednak
zgodzić się
z apelującym,
który podnosi
tylko
ogólnikowe
twierdzenie o
zmiennym
składzie.
Owszem
jednak nigdy
nie prowadzi
to do
eliminacji
oskarżonego.
Raz tylko D.
M.
wprowadził
Z. M. i to z
zastrzeżeniem
„prawdopodobnie”.
Co ważne w
eksperymentach
procesowym
świadek
potwierdził
udział trzech
sprawców. W**

postępowaniu
odwoławczym
wypowiedź
świadek
rozpoczął od
zeznania, że
było ich na
pewno trzech,
po wskazaniu
na protokół
odnoszący się
również do
udziału Z.
M., nie był
w stanie się
wypowiedzieć,
co jednak nie
pozwala na
odmówienie
wiarygodności
świadkowi w
zakresie
udziału
oskarżonego
w
kradzieżach,
szczególnie
wcześniejszego
opisania ról
oraz tego,
kto jakim
pojazdem
odjechał,
gdzie
wskazał, że
on sam (...),
oskarżony
(...), a A. S.
(...), którym
przyjechali
na miejsce
kradzieży,
czyli nie było
roli dla Z. M..
W pierwszym
przesłuchaniu
w tym
zakresie
świadek
przedstawił

nie tylko
detale
wyposażenia
pojazdów, ale
i okoliczności
odwiezienia
ich do Z. (...)i
nawiązanie
do kolejnej
kradzieży
dokonanej
dwa dni
później w K..
To jest o tyle
charakterystyczne,
że właśnie
przy tej
sekwencji
przestępstw
(zarzuty VI
do X) świadek
był w stanie
powiązać
czasowo-
przestrzennie
zachowania
sprawców.
Opisał zatem,
że udali się
na górę (...),
gdzie
usiłowali
ukraść
samochód, a
że
pokrzywdzony
się
zorientował w
kradzieży
kluczyków, te
podrzucili
pod
samochód,
aby
wyglądało, że
mu wypadły.
W drodze
powrotnej w
K. spostrzegli
R. (...), którą

**postanowili
ukraść.
Świadek
odjechał tym
samochodem,
zaś oskarżony
i A. S.
odczekali, aby
sprawdzić czy
właściciel się
zorientuje. To
wracając
przez S.
świadek
zauważył V.
(...) i V. (...).
Apelujący
wskazał, że
świadek
podawał
zmienny
skład. Istotnie
w pierwszym
protokole
opisującym
zdarzenia z
S., bo miało
to miejsce w
drugi dzień
Świąt Bożego
Narodzenia,
składu nie
podał, była to
kontynuacja
wcześniejszej
relacji o K..
Ale w
kolejnym
przesłuchaniu
wskazał na
udział
czterech osób,
czego nie
wykluczył
słuchany w
postępowaniu
odwoławczym.
Warto
wskazać, że
już uprzednio**

opisał udział
tak
oskarżonego,
jak i Z.
M., jako tych
„blokujących”,
pokrzywdzonych.
Jeden został
zatrzymany
przy
drzwiach,
drugi przy
wodzie
święconej.
Istotne jest
też, że
dwukrotnie
świadek
wypowiadał
się zbieżnie
o tym, kto
odjechał
którym ze
skradzionych
pojazdów, a
zatem
świadek V.
(...) a
oskarżony V.
(...). W tej
sytuacji nie
mogło być
wątpliwości,
co do udziału
i roli
oskarżonego
w tych
kradzieżach.

Kolejne
zdarzenia
objęte
ostatnimi
trzema
zarzutami nie
zostały już tak
precyzyjnie
przedstawione.
I nie chodzi
o to, że

J. O. miał dostrzec trzy podejrzanie zachowujące się osoby, a świadek zeznał, że dwóch kradło klucze, bo przecież pokrzywdzony mógł już wcześniej zauważyć, że trzech mężczyzn pozostaje ze sobą w jakimś porozumieniu, a ich zachowanie odbiega od zwyczajowego. W wypadku samochodu tego pokrzywdzonego niewątpliwie D. M. brał udział w kradzieży, tak jak A. S., ale już oskarżonego i Z. M. wskazywał zamiennie. Owszem pierwotnie oskarżonego, ale następnie drugiego, by wrócić do oskarżonego. Dodatkowo przypomnieć wypada, że kradzieże spod kościołów

miały
następować w
miejscach
wskazywanych
przez
oskarżonego,
gdyż wedle
świadka miał
mieć
rozeznanie ze
względu na
związki z
jedną z
parafii, co
zresztą
potwierdziła
siostra
oskarżonego.
Natomiast w
wypadku
kradzieży w
L. była to
sytuacja
przypadkowa,
a zatem nie
determinowała
udziału
oskarżonego.
Dlatego w
wypadku tego
zdarzenia, nie
można było
oprzeć się
na relacji
D. M. przy
ustaleniu
sprawstwa
oskarżonego.
Można przy
tym dostrzec,
że również
prokurator
nie zachował
stanowczości
w
uzasadnieniu
aktu
oskarżenia
udział w tym
zdarzeniu

**przypisując
A. S. i Z.
M.. Wynika to
po prostu z
niedostatecznego
weryfikowania
relacji
świadka,
względnie
braków w
zakresie
czynności
okazań, które
można było
przeprowadzić,
krótco po
ujawnieniu D.
M., jako, że
w sprawie
ustalono
świadków
opisujących
sprawców, a
nawet
sporządzany
był portret
pamięciowy.**

**Jeżeli chodzi
o kolejne dwa
zdarzenia, to
racje ma
obrońca, gdy
podnosi brak
rzetelnej
oceny
dowodów
alibi, a to z
jednej strony
zeznań
siostry
oskarżonego,
a z drugiej
przedstawionych
dokumentów,
których
prawdziwości
nie
kwestionowano.
W wypadku**

**kradzieży z
dnia
28.12.2008 r.
przedstawione
dokumenty
wskazują na
wypłatę
oskarżonemu
wynagrodzenia
za pracę za
okres od
29.12.2008 r.
To istotnie
poddaje w
wątpliwość
możliwość
popętnienia
przez
oskarżonego
tego
przestępstwa,
przy
uwzględnieniu
trasy jaką
musiał
pokonać do
miejsca pracy
i to
niezależnie od
środka
lokomocji.
Istotniejsze
jest jednak
to, że w
wypadku tej
kradzieży już
w zeznaniach
D. M. trudno
doszukać się
wsparcia dla
ustalenia
sprawstwa
oskarżanego.
Świadek
niewątpliwie
w kradzieży
uczestniczył,
także sposób
dokonywania
kradzieży, a**

**zatem
blokowanie
drzwi
kościola nie
może budzić
zastrzeżeń o
tym
szczegółowo
zeznał w
postępowaniu
przygotowawczym
pokrzywdzony.
To, że w
sądzie
wprowadził
towarzystwo
kobiet, nie
pozwala
ocenić, aby
istotnie były
to
współsprawczynie,
tym bardziej,
że ze
względów
praktycznych
było to
niepożądane,
zaangażowanie
większej
grupy osób
zawsze niesie
ze sobą
ryzyko,
choćby w
wypadku
konieczności
naglego
wycofania
się, i w ogóle
oddalenia się
już po
kradzieży z
jej miejsca.
W pierwszym
przesłuchaniu
opisując tę
kradzież
świadek
wskazał od**

razu, że nie było albo oskarżonego, albo Z. M., w kolejnym wskazał na udział czterech osób. W tym wypadku pamięć świeża wskazywała świadkowi brak jednego ze sprawców zwykle „blokujących”, lektura tamtego protokołu wskazuje na spontaniczność wypowiedzi, a taką rozbieżność z kolejnym protokołem, która nie pozwala na przełamanie dowodu alibi. Warto przy tym wrócić do zeznań D. W.. Świadek przedstawiła szereg okoliczności związanych z wyjazdem oskarżonego, z jedynymi Świętami Bożego Narodzenia bez brata, z którym rodzinnie wcześniej je

spędzała.
Szczegółowo
przedstawiła
też problemy
z
zatrudnieniem
i
wynagrodzeniem.
Podobnie, jak
w wypadku D.
M. i każdego
innego
osobowego
źródła
dowodowego,
przy ocenie
zeznań tego
świadka, na
korzyść
prawdziwości
dowodu
przemawia
właśnie
szereg
szczegółów o
okolicznościach
obocznych,
pozostających
bez związku z
postępowaniem,
powiązanie
przyczynowo-
skutkowe i
czasowe
relacjonowanych
zdarzeń.
Okoliczność
odpytywania
świadka o
inne daty ma
drugorzędne
znaczenie,
skoro to
właśnie okres
około
ważnych dla
większości
mieszkańców
Polski świąt
był

interesujący z punktu widzenia stawianego zarzutu, a dla świadka ze względu na nietypowość zaistniałej sytuacji. Przypomnieć przy tym wypada, że zeznania tego świadka stanowią wsparcie dla relacji D. M. w zakresie w jakim ten twierdził, że to właśnie oskarżony miał rozeznanie co do kościołów i odbywających się nabożeństw, którą to wiedzę miał mieć ze względu na znajomość w jakiejś parafii.

Podobnie ocenić należało możliwość przypisania oskarżonemu czynu XII. Przedstawione dokumenty, to z jednej strony potwierdzenie

wynagrodzenia
za okres od
29.12.2008 r.,
ale deklaracja
zatrudnienia
od 1.12.2008
r. Oczywiście
oskarżony
mógł stawić
się później,
nie w tej
dacie, ale
trzeba byłoby
przyjąć, że
wyjechał z
kraju po
kradzieży z
25.12.2008 r.
i pomimo
deklaracji
zatrudnienia
od 1.12.2008
r. zostać
przyjęty do
pracy w
okresie świąt,
bowiem w
roku 2008
Boże
Narodzenie
przypadało w
czwartek i
piątek,
27.12.2008 r.
był sobotą,
28.12.2008 r.
niedziłą, a
29.12.2008 r.
poniedziałkiem.
Czyli
dokonując
kradzieży
25.12.2008 r.
oskarżony
musiałby
pokonać
blisko 1200
km, co
oznacza czas
ponad 10

godzin
samochodem.
D. M. owszem
dwukrotnie
zeczając
wskazał na
udział A. S. i
oskarżonego,
jednak w
eksperymentcie
procesowym,
czyli w tych
dodatkowych
warunkach
dla
opamiętania
wskazał na
udział swój,
A. S. i użył
sformułowania
„myślę, że
B.”. Ta relacja
złożona
została po
kilku latach,
ale w
kontekście
przedstawionych
wcześniej
dowodów,
wyrażonego
jednak braku
pewności
przez świadka
oraz
oderwania
tych dwóch
zdarzeń od
sekwencji
powiązanych
ze sobą
zachowań,
nie pozwala
na możliwość
przypisania
oskarżonemu
sprawstwa
czynów XII i
XIII,
zwłaszcza

<p>wobec zwartości, wewnętrznej logiczności zeznań siostry oskarżonego, korelujących dodatkowo z przedstawionymi dokumentami.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W świetle wskazanych powyżej okoliczności uzasadnionym był wniosek skarżącego o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popętnienia zarzucanych mu czynów, w części w której zeznania D.</p>		

<p>M. okazały się niekonsekwentne lub ogólnikowe, a dodatkowo pozytywnie oceniono dowody w postaci zeznań D. W. i dowód z dokumentów dot. zatrudnienia oskarżonego.</p>			
<p>1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>		

skazanie za przestępstwa zarzucane w punktach I, IV, VI, VII, VIII, IX i X		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>O sprawstwie oskarżonego przekonują pomawiające go relacje procesowe D. M..</p> <p>Dowód z pomówienia powinien być stanowczy, konsekwentny, logiczny, prezentujący przebieg zdarzeń w sposób adekwatny do zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Przy tym drobne nieścisłości w wyjaśnieniach, zeznaniach nie mogą być oceniane jako dyskredytujące taki dowód o ile ich charakter wskazuje, że są wynikiem upływu czasu, albo wręcz odmiennego</p>		

sposobu przesłuchania, w tym zakresie kierowanych do przesłuchiwanego pytań. Znaczenie ma również to, że dowód ów nie może być wynikiem osobistego zainteresowania pomawiającego w postaci umniejszenia, czy wręcz przerzucenia własnej winy. Nie chodzi przy tym o taki interes pomawiającego, który może zgodnie z przepisami ustawy prowadzić do złagodzenia, czy nawet nadzwyczajnego złagodzenia kary, skoro takie rozwiązania przewidział ustawodawca. Dodatkowo dowód z pomówienia winien znajdować oparcie w innych, co najmniej pośrednich dowodach, nie jest przy tym konieczne, aby odnosiło się to wprost do zakresu

stawianego zarzutu, ale by dowody takie wspierały i korelowały z treścią relacji pomawiającego (tak wyrok Sąd Najwyższy 13.11.2007 r., sygn. WA 45/07, OSNwSK 2007/1/2584, wyrok SA w Katowicach z dnia 8.12.2010 r. sygn. akt II AKa 192/10).

Odnosząc się do zgromadzonych dowodów po pierwsze brak jest przesłanek pozwalających na poddanie w wątpliwość wiarygodności samych pokrzywdzonych. Trudno podważać prawidłowość sporządzonej dokumentacji z miejsc zdarzeń, w postaci min. protokołów oględzin. Z kolei zeznania D. M. korelują z pozyskanymi z tych źródeł informacjami, są stanowcze, logiczne i konsekwentne, tak co do przebiegu zdarzeń, jak i

udziału oskarżonego w przestępstwach.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach: II, III, V, XI (przypisane w pkt 1 zaskarżonego wyroku), XII i XIII (przypisane w pkt 2 zaskarżonego wyroku) oraz związane z tym uchylenie obowiązku naprawienia szkody orzeczonego na rzecz pokrzywdzonych w tym zakresie			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zgromadzony w sprawie materiał dowody, w szczególności zeznania D. M.,			

<p>nie pozwolił. W zeznaniach świadka z pomówienia ujawnione zostały rozbieżności w zakresie podawanego składu osobowego sprawców kradzieży, albo wręcz (zarzut V) brak nawet okoliczności umożliwiających weryfikację samego zdarzenia, dodatkowo w wypadku dwóch ostatnich zarzutów na brak udziału oskarżonego wskazuje zeznanie siostry oskarżonego i dokumenty dotyczące zatrudnienia.</p>			
<p>0.0.15.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>wymierzenie kar za przestępstwa, co do których potwierdzono sprawstwo oskarżonego</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			

W związku z uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia części z zarzutów konieczne było ustalenie, czy pozostałe czyny pozostają w relacji czasowej umożliwiającej ustalenie ciągu przestępstw, a w dalszej kolejności wymierzenie za te czyny kary/kar.

W wypadku czynu I brak jest możliwości ustalenia, że popełniony został w krótkim odstępie czasu przez IV i kolejnymi, nie pozostaje zatem z nimi w ciągu, kolejne oskarżony popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Wszystkie zachowania wypełniają znamiona art. 279 par 1 kk w zw. z art. 65 par 1 kk.

Uwzględniając okoliczności

przestępstw,
stopień
zawinienia i
społecznej
szkodliwości,
właściwości i
warunki
osobiste oraz
względy
prewencyjne,
orzeczono kary:
za czyn I- 1
roku i 1 miesiąca
pozbawienia
wolności
(uwzględniając
treść art. 65
par 1 kk), za
ciąg przestępstw
z punktów IV,
VI, VII, VIII,
IX i X- 2
lat pozbawienia
wolności. W
sprawie
wniesiono
apelację
wyłącznie na
korzyść
oskarżonego,
dlatego Sąd
odwoławczy
uwzględnił
proporcje kar
zastosowaną
przez Sąd I
instancji oraz
zakres
dokonanej na
korzyść
oskarżonego
zmiany.
Podobnie
orzekając karę
łącną
zastosowano
zasadę
absorbcji.
Powyższe
okoliczności

uwzględnione zostały również przy orzekaniu kar grzywny.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
1Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk w części uniewinniającej oskarżonego kosztami procesu obciążono Skarb		

	<p>Państwa, zaś po myśli art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk na zasadach ogólnych, w zakresie w jakim apelacja obrońcy okazała się nieskuteczna, a postępowanie zakończone skazaniem za popełnione przestępstwa, kosztami postępowania odwoławczego w postaci wydatków-ryczałtu za doręczenia oraz opłaty od wymierzonej kary pozbawienia wolności i grzywny, obciążono oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa.</p>	
1PODPIS		

0.11.3. zaskarżenia	Granice
Kolejny załącznika	numer 1
Podmiot apelację	wnoszący obrońca oskarżonego

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za 13 przestępstw z art. 279 par 1 kk w zw. z art. 65 par 1 kk z wszystkimi konsekwencjami	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej	

	<i>podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</i>	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>	
#	<i>art. 439 k.p.k.</i>	
#	<i>brak zarzutów</i>	
O.11.4. Wnioski		
#	<i>uchylenie</i>	# <i>zmiana</i>